

Ta Là Bảo Bối

Contents

Ta Là Bảo Bối	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9

Ta Là Bảo Bối

Giới thiệu

Thể loại: Đoàn văn, hiện đại đô thị, nhất thụ nhất công, cao HEditor: Băng Tiêu, Tiểu HắcBeta - reader: Băng Tiêu, K

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-la-bao-boi>

1. Chương 1

“Ừ... không.... đừng mà.... cái kia... sẽ đau lắm đó.... ư!” Quần áo bị kéo từ dưới lên trên, trời ạ, lần này hần sẽ không nghiêm túc đó chứ... đừng nói giỡn... cái kia... cái thứ manhua BL mà cô em gái cho ta xem... Trời ạ... sẽ đau đến chết đó... Trời biết ta sợ đau đến mức nào... Hay là chạy trốn nhĩ... dù sao cũng không phải lần đầu tiên, không phải có câu “có một thì sẽ có hai” sao...?”

Len lén cầm lấy đồng quần áo vừa bị cởi trong tay... ta tìm đúng thời cơ đẩy hần ra rồi chạy trốn....

Chết tiệt... thật đúng là xui xẻo, sao ngay cả cánh cửa cũng không mở được thế này hả trời...

“Người thật sự ghét ta như vậy sao...” Một cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân lan tỏa toàn thân... Ôi, lạnh quá đi mất...

Hần ôm chặt lấy ta từ đằng sau... cảm bị ép xoay ngược lại cùng hần hôn môi kịch liệt, hai tay cũng bị một bàn tay to khổng chế, làm thế nào cũng không giãy ra được.

Tức giận... hần ăn cái gì mà mạnh thế chứ, tưởng rằng chẳng qua hần chỉ cao hơn ta chút thôi, với lại bình thường trông hần rất nhã nhặn lịch sự, tại sao hần lại mạnh như vậy... làm hại lòng tự tôn nam tính của ta bị “choang” một cái, vỡ nát thành từng mảnh...

“Ừ... a... a...” Đầu tười tê quá đi... loại tư thế này thật khó chịu, cũng đã hôn lâu như thế rồi mà hần vẫn chưa thấy đủ sao... Ý nghĩ dần dần mê man do bị thiếu dưỡng khí... thân thể cũng có chút cảm giác uể oải... May mà tên tiểu tử kia còn có chút lương tâm, lúc ta chỉ còn lại một hơi đã buông ta ra... Ta bây giờ mới phát hiện — dưỡng khí thật vô cùng quan trọng. Thượng Đế ơi, ta muốn đi gặp người sám hối... Hôm nay buổi sáng ta giẫm nát một nhúm cỏ, đã làm tổn thất cái máy chế tạo dưỡng khí của người.

“Người thật sự ghét ta thế sao...” Lại là câu này... mặc dù do ta đưa lưng về phía hắn, cho nên không nhìn được vẻ mặt hắn, nhưng cái loại rên rỉ dường như do thống khổ mà phát ra đó làm lòng ta tự dưng cảm thấy rung động, hốc mắt cũng đỏ, khóc cái gì mà khóc, mắt mắt đã chết, nhưng nước mắt làm cách nào cũng không thu hồi được, từ lúc nào tuyến lệ của ta đã phát triển như phụ nữ thế chứ, thật quá vô dụng mà.

“Đừng khóc, ta làm đau người rồi sao? Dương, người đừng khóc nữa... là ta ngu, ta ngu ngốc, là ta không đúng... Dương, người đánh ta cũng được... nhưng người đừng khóc... Dương...”

“Ừ...” Cắn chặt răng cố kìm nén tiếng nức nở, ta chỉ cảm thấy mắt mắt vô cùng. Hắn xoay cơ thể của ta lại, hôn lên mặt ta, lên nước mắt ta, cứ hôn như vậy... không ngừng, hắn ôn nhu đến mức làm ta cơ hồ muốn ôm lấy hắn, nhưng đương nhiên ta — không dám. Nếu như lúc này hắn thú tính quá mức sẽ không tốt lắm đâu nha...

Rõ ràng không muốn khóc, nhưng hơi nước lại xông lên mắt, cái cảm giác sương mù trong mắt làm ta khó chịu vô cùng, cố gắng mở to hai mắt muốn nhìn thấy rõ khuôn mặt hắn, có lẽ chỉ như là một cô bé tìm kiếm cảm giác an toàn mà thôi...

“Người... đây là đang hấp dẫn ta sao...”

“A!” Thân thể đột nhiên bị ôm lên, hại ta không kìm được mà hét lên một tiếng. Mặc dù ta thừa nhận ta không nặng lắm, nhưng tốt xấu gì cũng là một nam nhân, thế mà hắn lại dễ dàng ôm ta lên như vậy... Lòng tự tôn của trái tim lại vừa bị tổn nghiêm trọng lần thứ N.

Hắn không chút cố sức mà ôm ta bước nhanh đến bên giường, ném ta lên trên đó, bắt đầu dùng sức xé rách quần áo của bản thân, sau đó cả người liền nằm đè lên ta.

Lúc này đây ta chỉ có cảm giác rối tinh rối mù, mặc dù ta biết giường rất mềm mại, nhưng cũng đừng đừng đùa giỡn ta một phát thế chứ, nếu chẳng may bị đụng vào đâu đó thì sao, thật đúng là chẳng biết quan tâm người ta chút nào.

Ta tức giận rồi nha... cau mày nhìn trừng trừng vào tên khốn đang xé rách đồng quần áo ta vừa phủ lên trên người — đúng là ở cùng hắn, không một bộ quần áo nào của ta được sống lâu một chút, mà đây cũng là bộ duy nhất của ta hiện nay đó nha, Thượng Đế phù hộ, A men!

“Ngoan, nơi này đau không...” Ngữ khí ôn nhu như tiếng mèo. Hừ! Chỉ tại cái lỗ tai này, rõ ràng không có tổ chức thần kinh, vậy mà chẳng hiểu sao nó lại vô cùng mẫn cảm, từng đợt sóng âm áp truyền vào trong tai... hại ta run rẩy như lá rụng giữa gió thu... đúng là toát mồ hôi lạnh.

Cái tay không an phận của hắn bắt đầu chạy khắp người ta, khi thì nhẹ nhàng, khi thì thô bạo vuốt ve từng chỗ trên cơ thể...

“Ừ!! A.... a...” Tên Tân chết tiệt, dám dùng ngón tay niết đầu nhũ ta, hại ta đã cố gắng kìm nén mà thanh âm vẫn bị phát ra do kích thích đột ngột.

“Thật dễ nghe... rên to chút nào...”

Tên biến thái chết tiệt!

“Người... người điên rồi... ư!... người!... Hôm nay mẹ ta sẽ đến thăm chúng ta!Ừ! Nhẹ... nhẹ chút đi...”

“Yên tâm... lúc trưa mẹ người nói có việc gấp nên không đến được...”

Mẹ

con biết lỗi rồi

con không nên nói mẹ phiền phức, mẹ, mẹ trở về đi... oa oa oa

~“Vậy còn mẹ người thì sao... buông ta ra.... A!!!”

“Người lo lắng cái gì chứ? Người phải lo lắng là ta mới đúng.... ngoan nào... chuyên tâm chút đi...”

“A!!! A...” Hai bên đầu nhũ đều bị niết lấy, ngay cả lỗ tai cũng bắt đầu bị gặm cắn xâm lược không ngừng.

“Ừ... ừ... a.... a.... dừng mà....” Vì phòng ngừa tiếng rên rỉ bị thoát ra, cho nên lúc đang ý loạn tình mê, ta vẫn cố gắng giơ tay trái lên che miệng mình lại, tay kia vì bị hấn khiêu khích mà vô thức nắm chặt lấy cánh tay hấn.

“Thật đúng là không ngoan mà...” Hấn dừng lại, sau đó ôm lấy cả người ta lên rồi đặt lên đùi hấn, còn lưng thì dựa vào lòng hấn... Cái thứ phía dưới của hấn đang ngo ngoe muốn di chuyển đương nhiên cũng bị ta đè lên.

Ta giật mình muốn đứng dậy, nhưng lại bị hấn đè xuống.

Mẹ ơi... con biết sai rồi... con không nên lười tập thể dục... oa oa.... nếu không bây giờ cũng không bị nam nhân đè như thế này...

Ta giãy giụa cố sức hất tay hấn ra.

“Người buông ra! Dừng! A.... ha ha ha... người... ha ha... dừng mà.... ha ha ha ha!” Đồ tiểu nhân, người dám cù vào eo ta, đó là nhược điểm của ta mà... Thượng Đế ơi... Tại sao ngài lại tạo ra nhược điểm cho con để con bị người ta ức hiếp thế này chứ.... con khóc....

Cái tay không an phận kia tiếp tục chạy lung tung... từ trên lưng xuống đến hạ phúc... sau đó nhanh chóng nắm cái thứ đó của ta, hại ta... hại ta ngay cả cái mặt cũng hồng như con tôm luộc.

“Dừng... dừng tay! ...Người buông ta ra! ...A ư... a... không... dừng.... người... người dừng mà...! A! Ừ... a a a...” Phía dưới bị hấn vuốt ve lúc nặng lúc nhẹ... càng ngày ta càng không còn chút khí lực phản kháng...

“A! Đau quá! ...Người!A.... a....” Cổ bị cắn một cái, đau đớn làm ta hét to, từng cơn tê dại uể oải dâng lên... Ta không phải có khuynh hướng bị ngược đó chứ...

“A... a a! Nhanh... nhanh lên một chút...”

Toát mồ hôi... sao ta còn có thể nói ra những lời này chứ, đến bây giờ ngấm lại vẫn không dám tin...

Cảm giác vô lực truyền khắp toàn thân... ta đành miễn cưỡng tựa vào người hấn...

2. Chương 2

Hai tròng mắt do thoải mái nên không muốn mở... lúc mơ mơ màng màng, hấn đặt ta lên trên giường thành tư thế nằm sấp... “A! Người... người... người làm gì...” Tên Tân chết tiệt này thừa lúc ta không chú ý đã nhét một ngón tay vào... Mặc dù không đau lắm nhưng cảm giác bị dị vật tiến vào cũng rất khó chịu.

Lại thêm một ngón tay nữa chui vào, dù sao nơi đó của nam nhân không phải trời sinh có nghĩa vụ tiếp nhận, vì thế ta cảm thấy rất trướng, rất khó chịu: “Này! Dừng lại... người đủ rồi chứ! Ừ.. dừng...” Cảm giác kỳ lạ dâng lên... Ta toát mồ hôi lạnh rồi nha....

“Nhẫn... nhẫn nại một chút... ngoan ngoan...” Ngoan cái đầu người.

Ở trong cơ thể quất xuyên mấy cái, sau đó hấn liền chui ra... Lập tức ta cảm thấy một thứ nóng rực đang chạm vào huyết khẩu, hoảng sợ quay đầu lại, ta bắt đầu giãy giụa... Tên tiểu tử này, hấn thật muốn làm hấn... Toát mồ hôi lạnh lần thứ N....

“Không, ta không muốn! ...Cái kia chui vào... ta sẽ chết đó.... tuyệt đối sẽ chết đó! Ta không muốn! Không muốn! Người rút ngay cho ta... ta không muốn! A! Oa....” Đau đớn đã chết... đã nói không muốn rồi mà còn dám tiến vào... đau quá đi, đau chết mất... “Oa... đau quá... đau... người ra ngoài đi... oa... ư... đau quá...” Nước mắt không ngừng tràn ra...

Hấn từ sau lưng nhẹ nhàng nỉ non bên tai ta: “Dương... xin lỗi... người tha thứ cho ta...” Sau đó thân thể hấn càng động nhanh hơn...

Ta liều mạng bóp chặt vào da thịt hấn...

“Dừng! A! A... đau quá... đau... người đi ra ngoài... dừng mà... đau quá đi... oa oa... a! A... oa oa.... dừng...” Ta rất cục không nhịn được mà khóc rống lên, ta dám thề là trừ ra hồi còn con nít, ta cũng chưa từng khóc to đến như vậy.

“Dương...ta yêu người... ư...”

Yêu cái đầu người... đau chết mất thôi... bất quá hình như lời này rất có công hiệu... trong lòng ta cũng có chút cảm động rồi nha... nhưng mà... đau vẫn hoàn đau...

“Ư! A! ...a.... ư... khó chịu quá đi...”

“Dương... Dương... ta yêu người... Ưm!” Hắn càng thêm dùng sức xỏ xuyên vào cơ thể ta mấy cái, sau đó thân thể hắn cương lên một chút rồi bắn ra.

“Dừng! Ưm~ a.... oa.... a a...” Cơ thể giống như bị lấp đầy.... đau quá... một chút khoái cảm cũng không có, chỉ toàn đau đớn.... không thoải mái tý nào.

Hắn ghé lên lưng ta mà thở phì phò, hại ta cảm thấy bị đè ép hơn nữa, con lợn chết tiệt, còn chưa chịu đứng dậy hả, coi chừng ta chưa bị người thượng chết đã bị người đè chết.

Mặc dù ta không phải là người đầu tiên chết ở trên giường nam nhân, nhưng ta tuyệt đối sẽ không trở thành một trong những người đó.

“Oa oa... người... ra ngoài đi...” Thanh âm bởi vì khóc quá nhiều mà có chút khàn khàn, cho nên rất khó có thể nói lớn tiếng, bất quá chắc hắn cũng nghe được.

“Hả? Dương, người không sao chứ...?” Ai nói không sao, bị cái đồ lợn chết đè ép như thế... đủ rồi chứ!

“Dương.... rất đau sao? Xin lỗi... ta... ta không khống chế được...” Biến ra xa một chút... ta thêm quần người à... Á, tên khốn này còn chưa chịu ra...

“Ra... ra ngoài... mau rút ra.... a!” Đau quá đi... đau đã chết... rút ra cũng không chịu nhẹ nhàng một chút... đau quá.... oa oa....

Tinh dịch theo động tác của hắn mà chảy xuống... đáng ghét.... mắt mặt đã chết...

“Dương... có muốn ta giúp người tắm rửa không?” Hắn nhỏ giọng hỏi.

“Không... không muốn... để tự ta làm là được rồi... người... người mau tránh ra...” Thật là khó chịu... ta chậm rãi đặt chân xuống đất.... đáng ghét.... một chút khí lực cũng chẳng còn....

Hai tay bám vào mép giường, cố gắng dựa vào phản lực để đứng lên... nhưng chân lại vô lực mềm oặt... cho nên thoáng cái đã nghiêng ngã... Mẹ ơi... ta không muốn hôn đất đâu nha.... sẽ rất đau đó... Ta sợ hãi nhắm chặt hai mắt chờ đợi thống khổ phủ xuống... nhưng không ngờ lại ngã vào ***g ngực ấm áp của một người... (Nếu như muốn hỏi tại sao ta biết đây là ngực... thì ta sẽ trả lời sản nhà vốn là gạch men!)

“Dừng miễn cưỡng quá... ta rửa cho người...”

“Không!” Mặt ta đỏ bừng lên...

“Làm cũng đã làm rồi, còn cái gì mà xấu hổ chứ?”

“...”

“Người đi chết đi!” Dùng sức đâm vào ngực hắn một cái, bất quá chắc hắn cũng chẳng có cảm giác gì... Ta tức.... ta vô cùng tức....

Còn dám dùng cái loại ánh mắt “yêu thương” này nhìn ta.... Hừ hừ hừ, ta rất không vui, cũng không phải tại người làm hại!

Trong phòng tắm.

“Người thành thật cho ta! Không được phép sờ soạn lung tung!”

“Ta cũng đâu cố ý... chẳng qua không cẩn thận đụng vào nơi không nên chạm thôi mà...”

“Còn dám nói!” Một quyền tung ra, nhưng tiếc là chẳng có sức.

Phòng tắm rất lớn... bồn tắm cũng lớn... đủ để cho hai người nam nhân cùng tắm...

“Dương... ghé vào đây...” Ta ngoan ngoãn kè hấn tùy ý loay hoay thân thể ta... mà thực tế thì ta cũng chẳng còn khí lực để động đây nữa...

“Ừm... người cố chịu chút nhé.”

“Ồ? Hả? A!... Người! Ngón tay người sao lại đâm vào...” Thoảng cái ta lại cố gắng liều mạng giãy giụa muốn tránh khỏi tay hấn, nhưng lại bị hấn đè lại.

“DƯƠNG!”

“Ừ!” Làm gì mà hung ác thế... rõ ràng là người không đúng mà...

“Ng Sloan nào, đừng nhúc nhích nữa... chịu đựng một chút là tốt rồi... để ta rửa sạch nó đã... nếu không ngày mai sẽ bị tiêu chảy đó...”

“Ừm... được rồi...” Tiêu chảy?... Hay là Sloan ngoan một chút đi.... Nghĩ vậy, ta đỏ mặt ngồi xuống.

“Ừm... đừng... a... a...” Ngón tay trong cơ thể chậm rãi quét qua thành nội bích, có thể do lần này đã trơn và vật thể xâm nhập không to như trước nên ta không cảm thấy đau đớn hoặc trướng trướng nữa, mà ngược lại, một cảm giác tê tê ngứa ngứa lại dâng lên.

“Đừng a!...” Kỳ lạ... cảm giác của ta có phải chậm chạp quá mức không hả, trừ ra lúc mới bắt đầu mà phát tiết một lần, còn lại cả quá trình dù hấn vỗ về chơi đùa thế nào, một chút phản ứng cũng không có, vậy mà giờ đây... lại hưng phấn rồi.

Không lẽ ta chậm chạp thật?... Toát mồ hôi lạnh... chắc không phải thế chứ...

Đáng ghét... thừa dịp người gặp nguy.... người lại khiêu khích ta.... thật quá đáng ghét...

Bất quá thân thể lại thành thật mà tiến sát gần hấn... mặc kệ... là do hấn khiêu khích ta... đương nhiên hấn phải giúp ta giải quyết rồi...

“Tân...” Ta rên rỉ kêu tên của hấn...

Cảm thấy ngón tay của hấn có chút chấn động, rồi lại tiếp tục làm loạn bên trong cơ thể ta.

“Ừ...” Người ta đau quá... người ra tay cũng độc ác quá đi... Không thềm đếm xỉa đến cảm giác của người ta gì cả...

Quả nhiên có hiệu quả, tay kia của hấn cũng bắt đầu sờ loạn khắp người ta...

“Ừ... a...” Đột nhiên hấn dừng lại.

“...” Vài giây im lặng.

“Tân? A...!” Đột nhiên hấn kéo hai chân ta ra rồi đặt lên hông hấn, nơi riêng tư cứ như vậy bị lộ ra trước mắt hấn khiến ta cảm thấy vô cùng xấu hổ mà run rẩy, cố sức giãy giụa để khép hai chân lại.

“A... ưm” Hấn bỗng nhiên gặm cắn môi ta, sau đó ta lại sa vào một nụ hôn kịch liệt đến trời long đất lở...

Giờ đây ta chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, cố gắng dùng chút khí lực cuối cùng còn sót lại mà gắt gao ôm chặt lấy hấn, ta sợ một khi buông tay ra, nước nóng trong bồn sẽ tràn vào miệng.

Đầu lưỡi nóng bỏng của hấn mạnh mẽ tiến vào trong miệng ta, cố chấp cuốn lấy không tha, ép ta phải nuốt hết chỗ nước bọt mà đầu lưỡi hai người đảo qua đảo lại sinh ra... Ta cảm thấy ngày càng khó thở, cơ hồ như sắp hôn mê, cho nên đành mặc hấn đòi hỏi, nước bọt trong suốt tràn ra hai bên khóe miệng, chảy xuống tận ngực chúng ta...

Rất muốn... rất muốn... ta rên rỉ không ngừng, gần như điên cuồng ôm lấy đầu hấn.

“Cho ta... tất cả cho ta!”

“A... a a...” Huyệt khẩu đột nhiên dị vật bị xâm nhập mà gắt gao co rút lại...

“Ừm!” Hấn cũng đã bắt đầu thở dốc...

Hấn nâng eo ta lên, sau đó lại đột nhiên thả xuống, xỏ xuyên quá mãnh liệt khiến ta không còn sức mà rên rỉ.

Hung hăng rút ra, sau đó lại không để ta có cơ hội thở dốc mà cuồn mãnh tiến vào...

Rất khó chịu... rất khổ sở...Ta run rẩy đưa tay xuống địa phương bị bỏ quên kia, nhưng giữa đường lại bị hấn ngăn lại.

“Buông... mau buông tay... khó chịu quá...” To quá... ta càng lúc càng miễn cảm với sự xâm lấn của hấn...

“Đừng vội thế chứ.” Hấn nắm lấy tiểu đệ đệ của ta, khiến ta sung sướng mà phóng ra... Cảm giác giống như được sưởi ấm trong mùa đông giá rét.

Đau đớn ban đầu nay đã dần chuyển thành một cảm giác vui sướng không nói nên lời...

“Phù... a... ừm... a a... thật... thật thoải mái...”

Ta mơ hồ nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của hấn... cái gì cũng không suy nghĩ được nữa.

“Nóng quá...”

Hấn vẫn tiếp tục xỏ xuyên vào cơ thể ta, ngày càng mạnh mẽ hơn, từ phía sau thúc tới không ngừng, một lần rồi lại một lần... hấn lại chiếm đoạt toàn bộ thân thể ta...

Hậu đình không tự giác mà co rút lại... nghĩ muốn trả đũa hấn một lần, nhưng lại chỉ nhận được tiếng rên rỉ khàn khàn vô cùng thỏa mãn của hấn.

“Ừm... a...” Lý trí còn sót lại của ta thì muốn hấn dừng lại... thế nhưng thân thể lại vì sự sung sướng đó mà vô thức mở rộng ra tiếp nhận hấn... làm cho dục vọng của hấn càng ngày càng tiến sâu vào trong thân thể ta hơn.

Hai chân ta càng mở rộng, ôm chặt lấy hông hấn...

“Sướng quá...” Hấn thỏa mãn thở ra một hơi, sau đó lại ôm lấy ta, bắt đầu một trận tập kích mới... càng lúc càng mạnh mẽ hơn...

Ta dần lâm vào mê man... hoàn toàn không còn một chút ý thức nào nữa...

3. Chương 3

Trên sân thượng của trường học.

“Aiz...”

“Aiz... Aiz...”

“Ta van người, đừng có chờ dài nữa có được hay không, ngay đến ta cũng sắp bị người làm cho mệt muốn chết đây nè...”

“Tiểu Triết... người nói, có phải vì làm tình trọn một ngày một đêm nên mới mệt thế này đúng không?”

“Phụ... khụ khụ...” Tiểu Triết vừa nghe xong liền ho lên khụ khụ, xì... đều là do hấn hút thuốc thôi, chẳng liên quan tới ta...

“Người... người làm tình với phụ nữ rồi sao?”

“Làm... cùng... Tân...” Nói cho hấn chắc cũng không sao... bởi vì hấn cũng là gay mà... nếu không sao ta phải tìm hấn nói chuyện chứ.

“Trời ạ... người thực sự làm với hấn? Thật hay giả đó? Khi nào?”

“...” Một quyền đánh tới, tiểu tử này sao lại hỏi nhiều như vậy?

“Ui da... người nói đánh là đánh sao?”

Vì sao không thể... thật là... không thềm nói với hần nữa, hay là đi tìm Tân thôi... Nghĩ vậy ta liền xoay người đi xuống.

“Này này!”

“Xin lỗi... cho hỏi... Hà Dịch Tân có ở đây không?” Nói chuyện với nữ sinh năm nhất làm ta có chút không quen.

“Tân hả? Ồ... bạn ấy đang ở vườn hoa phía đông... ha ha.” Thật kỳ quái... không thềm để ý tới nàng, ta liền xoay người chạy đi tìm hần.

Phía sau. “Đúng, đúng... chính là hần đó...”

“Thật sao~~ đẹp trai quá

bất quá hần nhìn thấy sẽ không sao chứ?”

“Ha ha... ai biết được...!”

Trong vườn hoa, có hai người đứng bên nhau... điều này không quan trọng... là một nam một nữ... này cũng không quan trọng, cái quan trọng ở đây là gã nam sinh kia lại chính là Tân!

Gắt gao nắm tay nhau, lại còn chọn chỗ vắng vẻ thế này...

Lẽ nào ta bị lừa... Lời hần nói đều là giả dối sao?... Cẩn chặt răng... ta cố gắng áp chế lửa giận... rồi chậm rãi xoay người bỏ đi.

“Thần Dương về thôi!”

“Không... các người đi trước đi... hôm nay, ta còn phải trực nhật...”

“Vậy chúng ta đi trước đây! BYE...”

“Ừ, bye bye...” Cẩn thận khóa cửa lại, ta ngẩn ngơ ngồi trong phòng học... nhìn sắc trời tối dần... chắc hần đã về rồi đi...

“Thần Dương, ngươi có ở trong đó không thế?” Là hần! Sao hần vẫn còn ở đây? Không thể để hần thấy ta được...

“Không có!” Ta vô thức trả lời.

Ta thực sự là quá ngu ngốc mà... oa oa...

“Ha hha... ngươi thật quá đáng yêu... mau mở cửa ra... về nhà thôi...”

“Không muốn!”

“Ngươi có mở hay không?”

.

“Không!”

“Nói lần cuối cùng, rốt cuộc ngươi có chịu ra hay không... Nếu không ra, ta sẽ phá cửa đó!”

“...” Ta đầu không lại hần... hần chính là loại người nói được là làm được... Có lẽ tốt nhất ta nên mở cửa ra thì hơn...

“Rốt cuộc ngươi làm sao vậy?” Hần nắm lấy tay ta, vội vã hỏi.

“Không có gì... ngươi đi đi!”

” ...Ngươi... có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Không cần ngươi lo! Ngươi rút đi!”

“Dương? Ngươi rốt cuộc làm sao vậy? Ngươi mau nói đi!”

“Ngươi quản ta nhiều như vậy làm gì? Sao không đi chơi cùng cô gái đó!”

“Cô gái nào?”

“Chính là cô gái trong vườn hoa chứ còn cô gái nào!” Vẫn còn giả bộ nữa à...

“Người hiểu lầm rồi... Cô ấy tỏ tình với ta, nhưng ta đã từ chối, cho nên cô ấy chỉ xin ta ôm cô ấy lần cuối thôi.”

“Thế nên người ôm luôn?” Grừ... tức chết ta.

“Ta nói... Dương à, người là đang ghen sao?”

“...” Ta xấu hổ mặt đỏ bừng bừng.

“Còn lâu! Người đừng tự mình đa tình nha!”

“Ha ha... ta nhìn thấy thế mà...”

“Không đúng không đúng không đúng! U!... ưm...” Thật vô dụng, bị hấn hôn một chút đã ngoan ngoãn để hấn muốn làm gì thì làm rồi.

“Ưm... a...!” Bị hấn hôn đến thần hồn điên đảo, đến khi ta phát hiện ra thì đã thấy hấn đang cởi quần áo.

“Người! Người chẳng lẽ lại muốn làm ở chỗ này sao?”

“Không được à?”

“Không được! Về nhà rồi hãy làm có được không?”

“Không được... Hôm nay, ta muốn làm ở đây...”

“Bảo vệ sắp lên rồi đó...”

“Không sao, còn một tiếng nữa mới tới giờ kiểm tra... chừng đó thời gian là đủ cho chúng ta rồi...”

“Đừng mà...”

“Không cho phép người phản đối!” Hấn bá đạo nói cắt đứt lời cầu xin của ta.

“Người!” Tay hấn bắt đầu cởi dây lưng của ta...

“Này... rốt cuộc người có nghe thấy ta nói không hả?”

“Có mà...” Hấn nói mà không buồn ngẩng đầu lên.

“Vậy mà người vẫn còn làm?”

“Hừ, nhỏ giọng một chút... Lẽ nào người muốn cho người thầy yêu quý của chúng ta nhìn thấy bộ dạng này của người sao? ...Ha ha.” Nói xong hấn liền cúi đầu vào ngực ta.

Đê tiện... tiểu nhân... gian trá... vô sỉ... Trong đầu ta thầm mắng hấn đến N lần.

“A! Đừng... đừng có cắn...” Ngực ta bị hấn cắn mạnh một cái rồi nhẹ nhàng liếm lộng... Hình như hấn đang cố ý làm cho ta nhìn, rồi sau đó hướng thụ về mặt xấu hổ của ta vậy.

Hừ, ta sẽ không ở thế bị động nữa đâu nha... Hình như mỗi lần đều là ta xấu hổ trước mà mặc hấn làm gì thì làm. Hấn coi ta là con búp bê hả, hấn thích sờ thì sờ, thích bóp thì bóp sao.

Như biểu diễn cho hấn xem, ta vươn tay ra... chậm rãi cầm lấy tay hấn rồi nâng lên trước mặt, sau đó giống như khâu giao mà ngâm lấy ngón tay hấn, dùng đầu lưỡi khẽ liếm nó... cho đến khi ta liếm vào phần da non nhạy cảm, liền cảm thấy rõ ràng thân thể hấn đang run lên nhẹ nhẹ.

Một bên cọ xát, một bên rút tay hấn ra...

Còn chưa đủ... ta nghiêng người về phía trước, ép hấn dán sát vào tường rồi cúi xuống tiến sát vào ngực hấn, bắt buộc động tác mọi khi hấn hay làm với ta, rồi lại vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng gặm cắn đầu ngực của hấn một chút.

“A!... Ừm! ... A! A! Đờng...” Trong nháy mắt, hấn liền đẩy ta lên trên bụng giăng... Không nói lời nào, trực tiếp cởi dây lưng, lôi cái đó của hấn ra rồi tiến sâu vào trong thân thể ta... Đau quá à... đây có phải là do ta tự làm tự chịu không...

Huyệt khẩu đột nhiên bị dục vọng to lớn của hấn thô bạo tiến vào mà gần như sắp rách ra, bắp đùi cũng bị hấn nâng lên ép sát vào ngực khiến ta khổ sở thở hổn hển, ôm chặt lấy đầu hấn vùi vào ngực mình.

“Đờng! Đờng... ta... ta chịu không nổi nữa... nhẹ chút... A!...”

“Đờng ép ta chặt như vậy chứ... Ta sẽ ra mất...”

“A... a... ừm! A...” Kệ xác người...

Cho dù có muốn, ta cũng chỉ có thể phát ra những âm thanh a a run rẩy.

Ta thực sự rất thích... rất thích người... Trong lòng ta không ngừng vang lên câu nói đó, nhưng lại không có cách nào nói ra được... Loại cảm giác này làm nước mắt ta như sắp trào ra. Cố gắng vươn đến sát bờ môi hấn, đầu lưỡi nóng rực giao quần lấy nhau... Hấn nhiệt tình đáp lại... cuốn lấy lưỡi ta không tha...

“Ừ, a... A a, a...!”

“Đờng...”

“Khó chịu quá... không được... ta không chịu được nữa!”

Ta giãy giụa muốn né ra nhưng cái mông lại bị hấn giữ chặt lấy... Vật thể to lớn không ngừng xỏ xuyên, khiến ta thống khổ mà thở hổn hển...

.

“Cái tư thế này... thật quyến rũ nha...”

Vội vã muốn rút hai chân về, nhưng đã quá muộn, chân ta đã bị hấn nắm lấy, sau đó hấn còn ngậm lấy một ngón chân của ta, lơ đãng liếm mát, khoái cảm bỗng nhiên ập tới bao phủ lấy ta...

“Đờng như vậy... có người tới!” Đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân tiến lại gần đây... ta giật mình hoảng sợ.

.

“Vậy thì người đờng có lên tiếng nữa... ha ha...”

Nghe vậy ta vội lấy tay che miệng... đồng nghĩa với việc hấn càng thêm dễ dàng tiến vào lần nữa...

“Đờng! ...ừm... ừ...!”

“Hừ, nhỏ tiếng một chút, người không sợ bị người khác phát hiện sao?”

.

“Đờng... ừ...!” Vậy người có thể nhẹ nhàng một chút được không? Ta gào lớn trong lòng.

“Ừ! Đờng... a...” Tiếng bước chân cuối cùng cũng xa dần... thanh âm run rẩy mà ta cố sức kìm nén cũng trôi ra...

4. Chương 4

Sáng sớm thứ 6.

“Người làm gì!” Sáng sớm đã bị quấy rầy khiến ta tức giận nhìn cái kẻ phá đám kia, thật là... cả đêm hấn đã không cho ta ngủ ngon rồi... Chẳng qua ta chỉ ngồi chơi vi tính mới muộn thôi... thế mà hấn nói nếu còn dư tình lực như thế thì cùng hấn làm đi... Làm cái gì mà làm...cứ như ta còn là trẻ con không bằng...

“...”

“Người đờng nói người lại muốn làm đó nha...” Ta mở to hai mắt nhìn hấn...

“Ha ha... ngươi quả thật hiểu rõ ta... làm ta chỉ muốn lật ngươi lại mà làm thôi...”

Tiểu tử này... tuyệt đối... tuyệt đối không phải là người! Hoặc chí ít hẳn không phải đồng loại của ta!

“Ta van ngươi... ngày hôm qua đã làm ba lần... ngươi còn chưa thấy đủ sao...”

“Sao mà đủ được chứ... Ta chờ mãi mới đến cuối tuần mà...” Té ra là đến ngày hẳn được bỏ lệnh cấm vận... Toát mồ hôi lạnh... Là ta nhớ nhầm sao? Tức chết ta... vậy ngày hôm qua là làm không công cho hẳn rồi... Ta hận rồi nha...

“Ngày hôm qua là ngươi cố ý!”

“Ta đâu có... Ha ha... ngươi cũng đâu có hỏi...” Lại một lần nữa, ta rất muốn chửi thề... SHIT!

“Ngươi...!” Xem ra không thể phản kháng được nữa... mà đã lần nào ta phản kháng thành công đâu chứ...

Đột nhiên trong đầu ta lóe lên một ý nghĩ... nhớ lại câu chuyện mà mấy cô nàng kia đã nói (tiểu thụ chính là người rồi... ai bảo ngươi gây họa hử...)

Ta ngoan ngoãn để mặc hẳn hôn môi vuốt ve... sau đó ta cũng bắt đầu học theo mà hôn lên khắp thân thể hẳn... Rõ ràng hẳn bị ta làm cho hoảng sợ, nhưng rất nhanh chóng hẳn lại cảm thấy hưng phấn hơn mà dùng sức cắn nuốt lấy đôi môi ta không tha.

Ta do dự một chút rồi nhanh chóng đưa tay xuống hạ thân của hẳn...

“Ừ... Cái đồ tiểu yêu tinh nhà ngươi...” Chờ hẳn mở miệng ra, ta lập tức cúi đầu xuống, hôn lên xương quai xanh của hẳn, đến ngực, rồi xuống tiểu phúc... Thân thể ta cũng vô thức mà chậm rãi nóng lên...

Ta hôn nhẹ lên cái vật thể to lớn kia của hẳn...vươn đầu lưỡi xa một chút... có chút mùi vị tanh tanh, thật không mê nổi, còn hẳn thì rất hưởng thụ, ôm lấy đầu ta ấn về phía hẳn... Cảm giác dị vật đâm sâu vào yết hầu khiến ta cảm thấy có chút buồn nôn... nhưng ta vẫn cố gắng dùng đầu lưỡi để lấy lòng hẳn...

“Được rồi!” Hẳn đẩy đầu ta ra, dùng ánh mắt vô cùng nóng bỏng nhìn ta, khiến ta bất giác run rẩy cả người.

“Mau ngồi lên đây!” Hẳn nửa nằm nửa ngồi trên giường, dùng thanh âm tràn ngập *** nói với ta, ta như bị ma sai quỷ khiến mà mê muội ngoan ngoãn ngồi lên người hẳn.

Hẳn cười tươi, lộ ra hàm răng sáng trắng, ta cảm thấy hẳn giống như một con sói hoang đã đầy ngỗ ngược.

Ta vươn người về phía trước hôn lên mũi hẳn, môi hẳn, rồi nhẹ nhàng gặm cắn hai đầu ngực của hẳn, như mê loạn... thẳng đến khi hậu đình của ta bị ngón tay mang theo dầu bôi trơn lạnh toát xâm nhập vào...

“Ừ!” Thân thể ta vì bất ngờ mà vô thức co rút lại...

Dầu bôi trơn theo ngón tay ra ra vào vào, một lúc sau số lượng đã tăng lên ba ngón... Hẳn đột nhiên rút tay ra, lộ ra nanh sói.

“Tự mình làm đi.”

“Không! Ta... ta còn lâu mới làm! ...Ngươi!”

“Không làm? ...Ha ha... thực là không sao?” Nói xong hẳn liền vươn tay ra trước ngực ta xoa nắn không ngừng... Thân thể ta bỗng trào lên một cảm giác khao khát *** mãnh liệt chưa từng có...

“Đây là biểu hiện không muốn sao?” Hẳn lại càng làm càn mà bắt đầu khiêu khích cái nơi đã bắt đầu cương cứng lên của ta...

“Đừng... a...”

“Có muốn không?” Hẳn dùng thanh âm mê hoặc nói với ta.

“Ừ... đừng... đừng mà... a...”

“Muốn không?” Hẳn ngừng tay lại hỏi ta.

“Đừng... đừng... đừng có ngừng mà...”

“Ha ha...vậy tự ngồi lên đi...”

“Người... người thật quá xấu xa... ư...”

“Ha ha... nào... ngồi lên...” Nhìn thấy cái thứ to lớn màu tím hồng kinh dị kia làm ta cảm thấy có chút sợ hãi... chưa bao giờ hắn có thể chịu được lâu như vậy...

“Đến đây... mau ngồi xuống...”

“Ừ... không... không được... lớn quá...” Vật thể to lớn của hắn vừa mới chen vào cửa đã khiến ta không thể chịu được...

“Thả lỏng một chút... đừng vội...”

“Đừng! A! ...Ừm” Ta dần ngồi xuống theo đà đỡ của tay hắn.

“Ừm... cứ như vậy... từ từ sẽ xong... a...”

Rất cuộc nhờ có dầu bôi trơn mà thân thể ta đã có thể nuốt hết cự vật to lớn của hắn vào, dùng toàn thân cảm nhận nhiệt độ của hắn, lại nhớ tới mình vừa ngậm nó vào miệng, mặt ta thoáng cái đã đỏ bừng lên.

“Khá hơn rồi chứ...”

“Hả? Ừm...” Mặt ta đỏ bừng đến tận mang tai.

“Tự mình chuyển động cho ta xem...”

“Ừm... ư...” Ta chống hai tay trên bụng hắn, chuyển động thân thể của mình, làm cho cự vật của hắn ra ngoài một chút, sau đó lại mạnh mẽ hạ thấp lưng xuống, khoái cảm như sóng biển mãnh liệt kéo tới.

“Đừng... ừm... A...” Vì muốn đạt được nhiều khoái cảm hơn mà ta không ngừng giãy giụa vòng eo.

“Ừm... ư ư... a...”

“Ừm” Hắn nhú mày, không nhịn được nữa mà chủ động tóm lấy thắt lưng ta để tăng thêm tốc độ.

“Đừng! Ừm! A...! A... chậm... chậm một chút! A...” Đầu óc choáng váng cơ hồ sắp hôn mê, nhưng khoái cảm vẫn không ngừng truyền tới.

“A... đau... đau quá... đừng... đừng... a!... Đừng tiến sâu như vậy! A... a!” Cự vật trong cơ thể không biết không chế mà mãnh liệt tàn phá, tựa như muốn tiến vào sâu hơn, khiến ta đau đớn đến sắp rơi lệ.

“A!... nhẹ chút... a... a... không... đừng... đừng... tiến vào nữa... a...” Không rõ là đau đớn hay khoái cảm, ta kịch liệt giãy dụa, vô thức mà chủ động phối hợp với hắn.

Hắn nắm lấy dục vọng của ta, tay còn lại vuốt ve hai bên mông ta rồi ấn xuống, trước sau giáp công khiến ta vui sướng đến run rẩy cả người.

Khi cảm giác thấy mình sắp lên tới đỉnh điểm thì hắn lại dùng ngón tay cái chặn lại không cho ta giải phóng...

“Người buông ra a... a... buông tay... ư!” Ta vùng vẫy không ngừng, chỉ muốn giật tay hắn ra.

“A! A, a!...” Mạnh mẽ xuyên vào một cái, khiến ta vô thức ngửa đầu về đằng sau... máu toàn thân dường như đều tập trung xuống hạ thân... Ta giật lên một chút rồi đạt tới cao trào, ngay cả ngón cái hắn đang nhẹ nhàng đặt lên phần thân ta cũng không ngăn cản được.

Cả người vô lực, ta yếu ớt nằm lên ngực hắn.

“Đừng... ừm... a... đừng... đừng động đây nữa mà... a a” Thế nhưng cự vật to lớn trong thân thể ta vẫn cứng rắn đến kinh người đang không ngừng xô xuyên liên tục...

“Không... đừng... a... a...”

“Sao thế nào cũng chỉ có mình người đạt tới cao trào đây... Ừm? Người đúng là tiểu yêu tinh mà...”

“Đừng! A!...” Lại một phát xỏ xuyên mạnh liệt, ta ngay cả một chữ cũng không phát ra được, chỉ có thể rên rỉ không ngừng... Đêm nay thật sự còn rất dài... rất dài...

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-la-bao-boi>